

Bild: Diariocritico de Venezuela

Våldet i Venezuela visar på behovet av oberoende press

2017-07-21 | Juan Velásquez Atehortúa

OPINION Situationen i Venezuela förvärras för varje dag och är oroväckande. Medierapporterna från den pågående våldsamma konflikten mellan oppositionen och den sittande presidenten Nicolas Maduro varierar och är ofta partiska och motsägelsefulla. Juan Velásquez Atehortúa, docent i genusvetenskap vid Göteborgs universitet anser att läget i Venezuela präglas av en pågående chockdoktrin och lyfter fram händelser som han menar västmedier undviker att rapportera om.

Under de senaste tiderna har vi nåtts av rapporter om situationen i Venezuela. Ett land som, efter nästan ett sekel som en av kontinentens bästa kassakor för multinationella oljebolag, har blivit en stor störning i Latinamerikas och Karibiens ekonomi och politik.

Störningen inleds när **Hugo Chávez** valdes till president i slutet av 1998. Fram till dess styrdes landet av en konsensus pakt där liberalerna, genom socialdemokrater och kristdemokrater, turades om makten. Liberalernas pakt om konsensus bannlyste socialister från alla former av beslutsfattande, en totalitär politik där den liberala extremismen satte landet i ekonomisk konkurs och de stora majoriteterna i social misär. Chávez kampanjade med vallöftet att kalla till en folkvald konstitutionell församling som kunde ta fram grunden för en demokratisk nystart för landet.

Den nu gällande bolivarianska grundlagen, som antogs vid en folkomröstning i december 1999, bygger på deltagande demokrati och infördes för att ta itu med statens två viktigaste kärnutmaningar; imperialismen och det demokratiska underskottet.

Dekoloniseringen av landets utrikespolitik tvingade transnationella bolag att betala den venezuelanska staten för de enorma vinster bolagen var

Juan Velásquez Atehortúa är docent i genusvetenskap vid Göteborgs universitet. Har forskat och publicerat utförligt om förortskvinnors delaktighet i samhällsutveckling i Venezuela sedan 2010.

vana vid att behålla för sig själva. Den bolivarianska utrikespolitiken omvandlade också Venezuela till motorn bakom bildandet av Latinamerikanska och karibiska staters gemenskap, CELAC, 2012. CELAC förespråkar en strategisk allians med den Afrikanska unionen mot imperialism och för dekolonisering av hela det globala syd.

Den nya konstitutionen ger landets fattiga majoritet stort inflytande att delta aktivt i såväl politiska församlingar som förvaltningsstrukturerna inom stora export- och servicebolag. Med stöd i konstitutionen blev dessa bolag påreglerade och nationaliserade, vilket lade den ekonomiska grunden för att påbörja uppbyggnaden av en generell välfärd.

Alla dessa förändringar har gjort Venezuela till ett land som libalextrerna bolagsmedier gärna beskriver som en katastrof för den globala kapitalismens frammarsch. Många inom vänsterpressen har till viss del beundrat det nyvunna ledarskapet för arbetarklassen som påhejades av Hugo Chávez. Men mörkhyad socialism har inte riktigt gått hem i det globala nord. I synnerhet stödet för den bruna arbetarpresidenten **Nicolas Maduro** har varit måttligt.

Under hela sin mandatperiod har han tvingats bemöta både den vita intellektuella vänsterns skepsis och den vita libalextrerna oppositionens försök att med våld störta honom från makten.

Former av grymhet som under de senaste åren har varit helt främmande för det venezuelanska samhället har blivit normala inslag som libalextrerna bolagsmediernas rapportering inte vill belysa. Medierna vill beskriva Venezuela som ett laglöst land, där det råder brist på det mest basala till följd av socialistisk politik. Rapporteringen undviker att beskriva de oppositionella demonstrationernas karaktär som främst fokuserade på att skapa rädsla och terror.

Demonstrationerna som oppositionen genomför lokaliseras i den gentrifierade delen av Caracas där oppositionen utövar våldshandlingar. Oppositionen manar till yttrandefrihet, men medierna vill inte rapportera om hur oppositionen regelbundet attackerar och sätter eld på offentliga sjukhus, domstolar, ministerier, blockerar vägar för att strypa matförsörjning till storstäderna, och lynchar personer som ser ut som mörkhyade chavister/socialister – som duschats med bensin, för att sedan knivhugga och antändas levande. Poliser och tjänstepersoner har kidnappats, torterats nakna och förnedrats offentligt. Oppositionens sympatisörer har till och med kapat en helikopter för att kasta granater mot högsta domstolen och skjuta skoningslöst mot justitieministeriets högkvarter som en "fredligt protest" mot "Maduros diktatur". Genom att inte vilja rapportera om denna typ av terror bidrar libalextrerna bolagsmedier till att denna terror normaliseras.

Det finns två anledningar till att denna normalisering pågår. För det första är desinformation och utebliven rapportering del av en chockdoktrin mot ett land som bestämt sig för att stå i vägen för libalextristernas globala hegemoni.

I **Naomi Kleins** bok, *Chockdoktrinen*, beskrivs **Milton Friedman** och den så kallade Chicago-skolans ansatser. Nyliberalismens ekonomiska stålbad baserade på avregleringar av välfärdsstaten, som därutöver består av två andra faser; dels krig som en form av masstortyr, dels ett åtgärds paket eller "tillämpning" där militära ockupationer tvingar fram privatisering av all offentlig verksamhet och all offentlig basal service.

Friedman belönades i Sverige med ett nobelpris i ekonomi 1976, vilket omvandlade chockdoktrinen till en global 'vetenskaplig' nykolonial agenda. För det andra är målet med utebliven rapportering att normalisera det som **Rita Segato** kallar för kriget mot kvinnor som en form av "grymhetens motpedagogik". Segato belyser att vanhelgande inslag har varit förekommande i de senaste årens stora folkmord och krig och bygger på att krossa sönder kunskap, det sociala livet, symboliska byggnader och utföra massvåldtäkter. Målet är inte att uppnå en slutlig militär seger utan att förinta samhällets moral.

Beställ handboken
info@interferm
(endast 35 kr i po

www.interferm

I Venezuela har chockdoktrinen bäddat för en tusenfaldig devalvering av valutan och reallönerna, matbrist, samt brist på hygienvaror och mediciner. Den har inte lyckats få armén att underkasta sig de venezuelanska Chicago-pojkarna, som när de genomförde statskuppen mot **Salvador Allende** i Chile. Detta har tvingat oppositionen att tillföra grymhet och vanhelgande som viktiga inslag för att göra sina demonstrationer till en form av masstortyr. Den vill tvinga de mörkhyade socialistiska massorna, och i synnerhet dess kvinnor, bort från det offentliga politiska livet. Dess våld vill sätta stopp för den stora vågen av kvinnofrigörelse som i eftersatta förorter har kommit till uttryck genom hundratusentals lokala kommittéer för bostäder, hälsovård, utbildning, offentlig service och matförsörjning som bildar gräsrotskommuner som kvinnorna driver genom direktdemokratiska inslag. Liberalextremisternas pågående våldsvåg i Venezuela är därför klassisk, gentrifierande, rasistisk och misogyn.

För att bemöta detta våld har Maduro dels beordrat den bolivarianska armén att slå vakt om både de mänskliga rättigheterna och den nationella suveräniteten. Dels har han kallat till val av en konstitutionell församling som författar en ny grundlag för att radikalisera demokratin ytterligare.

Aktivister från CLAP "La mano de Dios". CLAP står för *comite local de abastecimiento y produccion*, lokalkommittén för produktion och matförsörjning, som används för att alla som behöver ska få mat. CLAP motarbetar oppositionella företagens bojkott mot den sittande regeringen.

Gräsrotsrörelser där förortskvinnor utgör en stor del av det revolutionära subjektet, som i praktiken har förkroppsligat demokratiseringen som grundlagen påbjuder, har ställt sig bakom. Den nya konstitutionella församlingen utses genom omröstning den 30 juli, och kommer att bestå av 545 ledamöter. 364 av dessa ska komma från de traditionella valdistrikten, 8 ska komma från ursprungssamhällen och 173 från olika samhällssektorer: 5 ledamöter ska väljas av företagare; fem ska företräda funktionsvarierade personer; åtta ska väljas av bönder och fiskare; 24 ledamöter ska komma från studenterna; 24 ska företräda landets kommunalråd eller gräsrotskommuner, 28 ska företräda pensionerade. Ytterligare 79 ledamöter ska vara språkrör för arbetarnas fackföreningar från olika sektorer: Olja och gruvindustrin, byggindustrin, sociala sektorn, handel och bank, transporter, offentlig service, annan industri, offentlig förvaltning och folklig ekonomi (gatuförsäljare).

Att bemöta det vita misogyna överklassvåldet med en radikalisering av demokratin som återspeglar samhällets mångfald är ett ovanligt drag. I Europa har rasistisk terror från misogyna och högerextremistiska krafter tvingat liberaler och den socialdemokratiska vänstern att istället sträva efter enfald, genom att gå med på inskränkningar i de demokratiska rättigheterna som direkt riktas mot De Andra såväl som massiva nedskärningar av välfärdsstaten. Valet av den nya konstitutionella församlingen i Venezuela kan bjuda på många historiskt lärdomar. Den oberoende pressen behövs för att synliggöra liberalextremisternas försök att med våld störta

ännu en demokratiskt vald socialistisk regering samt synliggöra den pågående kriget mot kvinnor som idag förs som en form av grymhetens motpedagogik även på andra samhällen runt om i världen.

I söndags var det valövning i Venezuela. 11,6 miljoner eller 56 procent av alla röstberättigade deltog.

Kommentarer

Den här artikeln saknar kommentarer. Bli först med att lämna en!